

Voorbeeld (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 10 mei 1991

Elke keer weer duiken er figuren op die beweren dat het evangelie verkocht moet worden. En omdat men meent dat ‘de kerk’ het alleenrecht heeft op dit product, adviseren zij dat dit instituut gebruik moet maken van beproefde managementtechnieken. Juist omdat het evangelie een uniek product is.

Het Areopagusberaad, bestaande uit twaalf (!) leidinggevende, kerkelijk betrokken mensen uit de wetenschap, het bedrijfsleven en de politiek, is een hedendaagse vertolker van die idee.

Ik ben benieuwd wie die verkooptechnieken moeten gaan realiseren; zij, de wetenschappers, managers en politici, die het al zo lang voor het zeggen hebben en deze wereld gemaakt hebben tot wat zij geworden is?

Onlangs kreeg ik een fascinerend boek in handen met de titel ‘Vrouwen op ontdekkingsreis’, over avonturiersters uit de negentiende eeuw, geschreven door Wolf Kielich. Eén van die avonturiersters is Daisy Bates, een deftige dame met idem hoed en japon die jarenlang in het gezelschap van Aboriginals door de woestijnen van Australië zwierf. Eens stootte ze op een bivak van drie blinde Aboriginals, die door hun stam als hinderlijke ballast waren uitgestoten. Drie jaar zorgde ze voor hen in haar eigen kamp door konijnen en hagedissen voor hen te jagen.

‘Ik hakte het hout voor hun vuren, paste op dat ze zich niet brandden, kookte hun eten, stak hun pijpen aan en ging, met behulp van een lange stok waaraan ze zich vasthiielden, met hen wandelen. Eens herinnerde ik me dat ik nog altijd lid was van de meest exclusieve damesclub van Perth. Die gedachte amuseerde me zo dat ik er kracht uit putte om door te zetten.’

Er kwam bij Daisy Bates’ zorg nog een meisje dat stervende was aan syfilis. Ze was bedekt met zweren en leed ondragelijke pijn. Ze had vierhonderd kilometer gelopen om bij Daisy te komen die niet veel meer voor haar kon doen dan haar warm houden bij het vuur. Op een nacht kwam het einde en Daisy vertelt daarover:

‘Ik zat naast haar en hield haar hand vast. Plotseling vloog ze overeind, keek me angstig aan en vroeg “Waar ga ik naartoe?” Ik antwoordde met een wedervraag “Is Kabberli goed?” “Kabberli is goed”, zei ze. “Waar jij naartoe gaat, daar is mijn vader”, zei ik, “en zodra je mijn hand loslaat, pakt mijn vader hem vast. Hij zal voor je zorgen tot ik kom.”

“Jouw vader, Kabberli? Dan ben ik veilig”.

Ze viel in slaap en stierf die nacht.

‘Dit is’, laat Daisy Bates ons weten, ‘alles wat ik de Aboriginals aan godsdienst heb gegeven. Ik heb getracht hun het enige christendom te schenken dat zij konden begrijpen en dat was liefde, begrip, een onwankelbaar vertrouwen en mijn voorbeeld – altijd mijn voorbeeld.’